

Lyžák podruhé

Za časného nedělního rána jsme se sešli na parkovišti před školou. Zatímco jsme nakládali kufry a lyže do autobusu, rodiče se rychle vraceli do vyhřátých aut, protože venku mrzlo až praštilo.

Cesta ubíhala rychle, zpestřená zpíváním písniček, o které se postaraly převážně holky z 3.C. Ani jsme nemrkli a už jsme byli ve Vídni. Tam jsme si prohlédli některé památky a vyzkoušeli si anglickou konverzaci v praxi.

A najednou už je šest večer a my jsme na místě, ale k našemu překvapení nám bylo oznámeno, že musíme ještě kus cesty jít pěšky. Po více než 10 hodinách cesty naprosté utrpení. Na chatě bylo naštěstí teplo a vzduchem se už linula vůně večeře. Byla to polenta. Na první pohled zvláště vypadající kaše, ale chuťově samozřejmě mnohem lepší než oběd ve školní jídelně.

Další den ráno začal zmatek s přípravami na sjezdovku, rukavice a helmy se válely všude kolem, někdo stále zakopával o lyžáky a asi to trvalo trochu déle než mělo.

První den jsme lyžovali v Kranjske Gore, menším středisku kousek od chaty ve které jsme byli ubytováni. Vše na první pohled probíhalo hladce, i když pár jedinců (včetně mě) mělo sních až ve spodním prádle, takže jejich názor by byl možná trochu jiný. :)

Další dny už ubíhaly rychleji a i každodenní přípravy probíhaly organizovaněji. Druhá destinace byla v italském městečku Tarvisiu, kde jsme lyžovali v úterý a středu. Hladký sních, slunce a plno povykujících Italů. Na cestě zpět jsme zastavili u skokanských můstků v Planici, kde se každoročně koná mistrovství světa v letech na lyžích.

A ani jsme se nenadáli a už byl čtvrtek - předposlední den! Tentokrát jsme jeli do Vogelů, jednoho z výše položených středisek, tudíž se jezdilo na přírodním sněhu. Celý den bylo krásně a jezdilo se výtečně. A odpoledne jsme zamířili do aquaparku, kde se možná někteří poprvé za týden umyli teplou vodou, protože kdo pozdě chodí... na toho na chatě nezbude teplá voda.

V pátek jsme opět byli v Tarvisiu, ale už se jezdilo jen pohodově - nikdo se nechtěl zřítit ze svahu poslední den. I když k jednomu malému šití došlo, že? Po návratu k autobusu jsme se museli postupně převléct uvnitř a bylo při tom slyšet pár tupých úderů hlav o strop. Naštěstí jsme každý dostali pizzu a unavení, uřícení, ale dobře najezení jsme zamířili zpět domů.

Mikuláš Nalepa

P. S. Dovětek vedoucího kurzu ke 3. odstavci – „ještě kus cesty pěšky“ byl 250 m dlouhý, inu každý máme svůj úhel pohledu na vzdálenost.

[Další várku fotografií naleznete zde >>](#)